

Věstník farnosti u kostelů
sv. Mikuláše a sv. Václava
13. září Léta Páně 2026

S V A T O

V Á C L A V S K Á

V I N I C E 9-10

Z A Ř Í - Ř Í J E N

Úvodník tohoto čísla naší Vinice se nevešel na titulní stránku jako obvykle, protože situace, ve které jsme se během léta

mnozí ocitli, vůbec není obvyklá. Začnu ale něčím zdánlivě nesouvisejícím, totiž zamyšlením nad

Protiklady

Mnohé skutečnosti existují v navzájem protichůdných dvojicích. Typickým příkladem jsou bílá a černá barva: když přidáme jednu, druhé ubývá. Na šedé škále se musíme rozhodnout, jestli se vydáme doleva, nebo doprava. Ale co třeba rozum a vášně? Ty jsme si zvykli rovněž považovat za protiklady, ale jsou jimi skutečné? Co je protikladem rozumu a co protikladem vášně? Při hlubším zamyšlení vidíme, že rozum a vášně nestojí proti sobě, ale jakoby na různých osách, jakkoli se často mezi sebou utkávají. Pro takovou dvojici ozna-

čení neexistuje, řekněme jim tedy třeba kolmoklady.

A teď už z říše idejí na zem, do naší farnosti. Na ty z nás, kdo jsme vršovickými farníky už více než 10 let, zapůsobila během léta jako zemětřesení zpráva o tom, že náš tehdejší farář Stanislav sexuálně zneužíval dospívající dívky, o čemž on sám promluvil při svém odchodu ze lhotecké farnosti. Máme ho přitom v paměti jako horlivého kněze, který miluje Boha i nás a usilovně pracuje na tom, aby farnost byla opravdovým společenstvím. Např. manželská

setkání ve Štěkni nebo předprázdninová Tělesná obnova jsou tradiční akce, které vznikly za jeho působení, také sál u kostela sv. Václava, který bereme jako samozřejmost pro naše setkávání, byl vybudován jeho úsilím. I po svém přesunu na jiné působiště tak Stanislav zůstal pro mnohé z nás přítelem, byť času na návštěvy bylo poskrovnu, protože podobně angažovaný byl ve všech farnostech, kde působil.

Během léta jsme vedli rozhovory o tom, jaký postoj k tomuto šokujícímu rozporu zaujmout. Psychologové by jistě uměli odborně pojmenovat tu širokou škálu reakcí, které se míchaly a možná stále míchají v každém z nás, od popírání skutečnosti k naprostému odsuzování jeho, vedení arcibiskupství, celé církve nebo i dotčených žen. Jako by se nám na mysl vracela ta klasická foglarovská otázka: Losnu, nebo Mažňáka? Na čí stranu se postavíš – za Stanislawa, nebo proti němu?

Není to však chybně položená otázka? Nelze v takto obtížné situaci najít jinou cestu? Kdo má zkušenost s rozvodem v okruhu svých přátel, možná si

už takové otázky kladl. Musí se nutně postavit za jednoho z těch dvou rozvedených a druhého zavrhnout, i když je přesvědčen o tom, že ví, kdo z těch dvou krach manželství způsobil? Osobně si myslím, že právě sem se hodí Ježíšovo napomenutí „nesuďte, abyste nebyli souzeni“. Podle mě tím Ježíš neříká, že máme popírat, co kdo způsobil, ale varuje nás před pokušením zavrhnout člověka. I stará moudrost církve nás nabádá, abychom nenáviděli hřích, ale milovali hříšníka – těmi jsme mimochodem my všichni, jak vyznáváme na začátku každé bohoslužby.

Tento úvodník obsahuje spoustu otázek, a to pochopitelně, přitom spoustu otázek vůbec neřeší. Každá krize je totiž jednou velkou otázkou, naléhavou výzvou k hlubšímu pochopení skutečnosti. Abychom situaci promýšleli pravdivě, přijde mi poctivé představit si v roli Stanislawa vlastního syna a v roli dívek vlastní dceru. Věřím přitom, že láska k člověku a uznání špatnosti toho, co způsobil, se navzájem nevylučují – protože jsou to kolmoklady. *MiM*

S P O L E Č E N S T V Í *naší farnosti a jeho záležitosti*

Setkání pastorační rady

Vážené a milé farnice, vážení a milí farníci, po letních prázdninách se hned v úterý 1. září sešla Pastorační rada, kde byly projednány praktické záležitosti týkající se zejména našich velkých zářijových akcí a dalšího pravidelného

chodu farnosti během podzimu. Přípravy na Farní den v neděli 20. září jsou již v plném proudu. Můžete se těšit na obvyklý program, dobré jídlo i na novou hru o kostele sv. Václava, do níž se můžete zapojit. Na Farní den nemáme

hosta s přednáškou, takže po mši sv. v 10.00 se tedy můžeme začít rovnou občerstvovat, odpoledne pak bude hra, loutkové divadlo a zábavný program pro děti. Podrobnosti k programu budou zveřejněny v nedělních ohláškách. Dobrovolníci, kteří chtějí pomoci, se stále mohou přihlašovat a zapisovat do tabulky za lavicemi v kostele sv. Václava.

Stejně tak již běží přípravy na Svatováclavský průvod a den sv. Václava, který společně oslavíme v pondělí 28. září. Také tento den bude jedna mše sv. v 10.00 v kostele sv. Václava. Dále se hovořilo o tom, jak se vyvíjí podoba společenství našich mládežníků „Spolčo“, kde je vše v procesu formování a domlouvání, ale vypadá to, že se již mládežníci brzy domluví, jak svá setkání pojmu. Pastorační rada plánuje dále pokračovat se Zimními večery u sv. Václava: zazněly již návrhy na osobnosti, které by měly být na večerech hosty, i jejich témata, a hlavně byly

stanoveny termíny. Přehled Zimních večerů i s tématy bude zveřejněn na farním webu i na nástěnkách, jakmile budou potvrzeni hosté.

Proběhla také diskuze o Stanislawovi Górovi, během níž pastorační rada projednávala postoj naší farnosti k této situaci. Otec Artur bude farnost v této věci informovat.

Termíny konání plánovaných akcí najdete na poslední straně Vinice v Pozvání na září a říjen 2026 a také jsou již zveřejněny na farním webu. Během letošního podzimu bude událostí ve farnosti a možnostmi k setkávání, rozhovorům, naslouchání či k nějakému vašemu aktivnímu činění požehnané, tak s chutí do toho! Příští setkání Pastorační rady bude v úterý 20. října 2026 v 19.00 na faře u sv. Mikuláše. Přeu vám krásné a požehnané podzimní dny.

VF

Farní charita *(1 Kor 13,3n)*

Těšíme se opět na pravidelná úterní cvičení s Markétou Šulcovou v sále, páteční bohoslužby v Domově Vršovický zámeček od 10.00 h a Klub seniorů první čtvrtky v měsíci od 10.00 h na faře. V listopadu opět uspořádáme sbírku věcí především na zimu pro bližní bez domova a další potřebné, v prosinci sbírka a předávání dárků na přání pro chudé spoluobčany Prahy 10 „Vánoce dál“, v lednu se zúčastníme Tříkrálové sbírky, na únor plánujeme Misijní koláč, 13. března Den seniorů a nemocných a později také výlet pro seniory.

O 3. neděli adventní a 5. postní pravidelnou finanční sbírku pro potřebné.

Členka naší farní charity Emílie Šuralová založila Spolek Karibu Masai s cílem zajistit pomoc se získáním vody, vzděláním a dalšími potřebami Masajů v oblasti Tanzánie.

Za fachu Hanka

☎ 721 444 323

✉ charita@far-nostursovice.cz

č. účtu:

3400038319/0800

Další křížek Pavla Křížka

Kromě pana faráře slouží v naší farnosti i druhý kněz, Pavel Křížek, jakkoli se o něj „dělíme“ se sousední farností u sv. Ludmily na Vinohradech. Tak tomu ostatně bylo i v neděli 30. srpna, kdy oslavil svoje osmdesátiny v obou farnostech, kde je ustanoven výpomocným duchovním. Hodilo se, že u nás ještě platil prázdninový pořad bohoslužeb, takže po naší gratulaci stihl přejet na Náměstí Míru. Oslava pak

pokračovala odpolední jízdou historickou tramvají, do které se vešli i někteří naši farníci. Oslavenci přejeme, aby osmý křížek v číslovce vyjadřující jeho věk nebyl zdrojem starostí, ale dalším důvodem k vděčnosti našemu Pánu za to, co v životě prožil, prožívá a ještě prožije. A protože jeho pestrou životní cestu mnozí neznají, požádali jsme ho o rozhovor, který vyjde v příštím čísle Vinice. *MiM*

Pastýřský list arcibiskupa Stanislava

Naším společenstvím v rámci církve je vršovická farnost, ta je však současně jednou ze stavebních buněk pražské arcidiecéze. K záležitostem naší farnosti tak patří i to, co se děje v tomto širším kontextu. V neděli 6. září se u nás i v dalších kostelích četl pastýřský list, který je jakýmsi „programovým prohlášením“ našeho nového arcibiskupa, proto stojí za to si ho znovu připomenout.

Pastýřský list na začátku školního roku a na počátku společné cesty

Pokoj vám! Tento pozdrav Krista zmrtvýchvstalého (Lk 24,36; Jan 20,19) jsem si zvolil za své biskupské heslo již při biskupském svěcení a ponechal jsem si jej také pro svoji službu pražského arcibiskupa. Nyní jím oslovuji také vás, drazí diecézané, sestry a bratři, na začátku školního roku, který je pro mnohé symbolem, ale i skutečností nové etapy života. I my v pražské arcidiecézi prožíváme novou etapu jejího a našeho života Kristových učedníků.

Pokoj vám! Těmito dvěma slovy chci vyjádřit program, styl a poselství své služby. Ideálem křesťanského života je žít Kristův život v dnešku dějin – a já jsem přesvědčen, že současná doba trpící rozdělením, neklidem, vnitřní rozervaností a mnoha zraněními pokoj Kristův nezbytně potřebuje. Prvním úkolem nás křesťanů není být dokonalí ani vyřešit všechny problémy světa, ale mít v srdci pokoj. Tento pokoj je vpravdě znamením působení Nejsvětější Trojice: je darován Kristem (Jan 14,27), přivádí nás k synovské důvěře k Otci (Mt 5,9) a sám je ovocem Ducha svatého (Gal 5,22). Nechme se jím proto obdarovat a přijmeme jej do svého srdce, abychom se sami stali tvůrci pokoje.

Případl mi mezi vámi úkol být vaším biskupem. Stále znovu a znovu zjišťuji, jak lehká úloha to je. Lidskými silami ji nelze vykonávat dobře. Mým úkolem je společenství věřících posilovat v soudržnosti, ale současně jej někam vést. Výstižně to říká prorok Ezechiél v dnešním prvním čtení: „Ustanovil

jsem tě strážným pro Izraelův dům. Když uslyšíš z mých úst slovo, napomeň lid mým jménem“ (Ez 33,7). Strážný je ten, kdo bdí, aby ostatní mohli pokojně žít a spát. V řeckém biblickém textu se slovo strážný vyjadřuje slovem skopos, z nějž pochází episkopos, tedy biskup. Podle proroka má také napomínat lid. To chápu jako výzvu k obrácení, k povzbuzování a také ke korekci směru, abychom se netočili v kruhu, ale kráčeli jako Boží lid do Božího království. Na této cestě jdeme společně, ale společně ji také hledáme, jak zdůraznil kardinál Christoph Schönborn při mém uvedení do služby.

Ano, společně. Vy a já. Těším se, že na této společné cestě budeme zažívat dobrodružství učedníků, kteří chtějí následovat Mistra, kamkoli půjde (Mt 8,19), a svědčit o něm třeba až na konci země (Sk 1,8). Jistě budeme zápasit s vlastní nedostatečností, ale budeme také posilováni nadějí, že Kristova moc je větší než lidská slabost a může působit i skrze ni (2 Kor 12,9). Jsem vděčný za každého z vás. Každý z vás má své místo při formování našeho diecézního společenství. Uvědomuji si, že ve svém životě nezřídka snášíte obtíže, těžkosti a různé zkoušky. Ty ale nejsou nikdy pouze vaše, sdílíme je společně, když naplňujeme Pavlovu výzvu „jeden druhého břemena neste“ (Gal 6,2).

Jedním z témat, které před nás současná doba staví, je otázka nakládání s majetkem: čas, kdy nastane úplná hospodářská odluka od státu, se neúprosně blíží. Přestože správci církevního majetku mají být dobrými hospodáři, myslím, že jejich posláním není učinit z církve rentiéra, který bude žít pouze z výnosů

svých sýpek (Lk 12,16-19), akcií nebo jiných investic. Úmysl zajistit materiálně církev do budoucna je jednoznačně chvályhodný, rád bych ovšem posunul důrazy. Abychom žili a prosperovali, nepotřebujeme v první řadě hmotný kapitál, ale především zapojení lidí, vzájemnou důvěru, sounáležitost a ochotu nést společnou odpovědnost. Budou-li lidé, církev bude vždy prospívat. Nebudou-li, k čemu jí budou její investice? Také v ekonomické spoluúčasti a spoluodpovědnosti se projevuje synodální rozměr církve. To ovšem vyžaduje důvěru.

Bolestivě si uvědomuji, že ta je v mnoha ohledech narušena. Naposledy jí citelnou ránu zasadila vážná podezření na odsouzeníhodné mravní a majetkové delikty, dokonce násilí, o nichž v nedávné době informovala média, a případ zneužívání ze strany kněze. Ujišťuji vás, že jsem zakročil bezodkladně a rázně. Nyní je třeba nechat příslušné orgány a instituce, aby všechna podezření řádně prověřily a vyvodily z nich patřičné důsledky. Bolest, frustraci i stud ze způsobeného pohoršení sdílím s vámi i touto cestou.

Věřím, že nám v procesu uzdravování našich vztahů a znovuoobnovení důvěry jednoho v druhého může pomoci synodální akcent na náš společný život. Ten nemá být pouhou formalitou. Má se stát žitou realitou společné cesty, na níž každý přijímá svou úlohu a odpovědnost ve službě Božímu lidu, jenž je jednak svatý, protože je posvěcený Kristem, ale také složený z hříšníků, tedy povolány k obrácení a k tomu, aby ve svatosti rostl.

Proto nestačí hledat pouze lidská řešení. Ještě důležitější je prosit Pána za

uzdravení ran minulosti a milost nového začátku. Proto bych byl rád, abychom společně jako diecéze vykonali kající pouť do Hájků u Prahy v pondělí 5. října 2026, den po svátku sv. Františka, světce pokoje a chudoby. Sejdeme se u kostela sv. Jakuba v Hostivici v 16 hodin a společně se pěšky vydáme na pouť. V Hájků bude v 18 hodin mše svatá s kající pobožností, při které budeme dobrého Pána prosit za odpuštění hříchů. Já na prvním místě, neboť i já jsem hříšníkem. Budeme také přinášet zadostiučinění za hříchy spáchané na církevní půdě, které tolik lidí oprávněně pohoršily. A konečně budeme prosit o obrácení našich srdcí a požehnání pro naši arcidiecézi.

Milí bratři a sestry, děkuji vám za křesťanské svědectví, které vydáváte tam, kde jste. Děkuji vám za zájem a za vše, co děláte pro svou farnost a pro

naši arcidiecézi. Také za vaše modlitby a trpělivost. Tíha úřadu diecézního biskupa se zdá být velká. Seznam problémů k řešení a bodů k rozhodnutí je prakticky nekonečný. Ovšem hlavním úkolem představeného v církvi není řídit struktury, aktivity nebo procesy, ale být Kristovým svědkem a vést sobě svěřené ke svobodě Božích dětí a k jejímu radostnému prožívání (srov. 2 Kor 1,24 a Řím 8,21).

Chci být biskupem pro vás a křesťanem spolu s vámi, jak řekl sv. Augustin. Prosím, modlete se za mě, abych na Pánovo volání odpovídal s věrností, pokorou a prostotou apoštolů.

Ze srdce vám žehnám.

† Stanislav, arcibiskup

MINIROZHOVORY s katechety a vedoucími skupinek

U příležitosti začátku pastoračního roku jsme těm, kteří u nás vedou kroužky náboženství a společenství, položili několik stručných otázek, aby nám představili sebe i své skupinky. Přihlašovat se je možné buď osobně po mši u katechetů, nebo pomocí emailových adres, které jsou zveřejněny v článku na farním webu, popř. pomocí zde uvedených kontaktů.

- 1/ Pro koho je tvoje/vaše skupina určena?
- 2/ Kdo jsi/jste, jak dlouho a proč náboženství vedeš/-te?
- 3/ Co letos ve své skupině chystáš/-te a na co se nejvíce těšíš/-te?

Anička Duchková – maminky a nejmladší děti

1/ Skupina je určena pro maminky, které jsou na rodičovské dovolené s malými dětmi a mají chuť a čas scházet se jednou týdně dopoledne na faře (či v případě hezkého počasí v některém z blízkých parků). Kdo by se chtěl připojit, může přijít kterékoliv úterý v 10 hodin na faru, nebo se ozvat na telefonní číslo 777 027 699 (setkání koordinujeme raději i přes whatsappovou skupinu).

2/ Jsem Anna Duchková a s dalšími maminkami se setkávám od loňského října. Na faru chodím se svým nejmladším, téměř 18měsíčním synem. Setkání jsou přínosná pro nás oba – já si při

nich užívám možnost sdílet s ostatními maminkami otázky rodičovství, výchovy dětí ve víře, můj syn tu má svůj první vrstevnický kolektiv, své první kamarády.

3/ Program setkání tvoříme společně a přizpůsobujeme ho věku dětí. Loni jsme se scházely převážně s kojenci, takže setkání byla věnovaná spíše nám matkám. Četly jsme Bibli i jiné inspirativní texty, povídaly jsme si. Přes prázdniny nám děti povyroستly, takže počítám, že se budou chtít více zapojovat, a to bude výzva.

Pavla Traugottová – děti od 4 do 8 let

1/ Naše skupinka parkového společenství je určena pro všechny děti cca od 4 do 8 let, které se chtějí seznámit s dalšími dětmi z farnosti a společně strávit čas venku.

2/ Jsem maminka třech dětí, nejmladšímu je sedm let. Napadlo mne, že by bylo hezké umožnit společenství menších dětí strávit spolu aktivní čas venku, protože v budovách tráví velkou část školního dne. Přebrala jsem skupinku nejmladších po předchozí, skvělé katechetce Janě K. a posunula ji k venkovním aktivitám. Scházeli jsme se takto minulý školní rok.

3/ Určitě si užijeme běžné dětské venkovní hry, na které jsou potřeba kamarádi. Ráda bych také pomoci her/aktivit chtěla nechat děti prožít, že Bůh se o nás stará, je nám nablízku a jsme pro něj důležití.

Hanka a Petr Svobodovi – příprava na sv. přijímání

1/ Skupinka je pro děti, které se připravují na 1. sv. přijímání ve věku cca 7 – 12 let.

2/ Skupinky spolu vedeme asi od roku 2008. Víru jsme dostali v dospělosti, a tak se o ten dar chceme dělit, jak umíme.

3/ Je to nová skupinka pro děti, které jsou mimo zaběhlé skupiny a chtějí přijímat Pána Ježíše v eucharistii jako ostatní děti a dospělí. Cíl je jasný, ale náplň záleží na tom, v jakém složení se sejdeme.

Anička Kalcovská – děti od 2. do 5. třídy

1/ Skupinka je určena pro děti od 2. do 5. třídy, které už chodí ke svátosti přijímání. Scházet se budeme každou středu od 17–18h na faře u sv. Mikuláše.

2/ Jsem maminka tří dětí, v této chvíli učitelka prvňáčků na ZŠ sv. Voršily, kde učím také předmět Křesťanská výchova. Abych se nenudila, studuji dálkově Teologické nauky na KTF UK. K učení náboženství jsem se dostala postupně skrze skupinku maminek s dětmi zde ve farnosti před 8 lety.

3/ Letos s dětmi budeme zkoumat knihu Skutky apoštolů a začneme se věnovat čtení z Bible, kterou při slavnosti prvního sv. přijímání obdržely.

Bětko Matochová a Lukáš Duchek: děti od 5. do 7. třídy

1/ Pro děti, co chodí do páté až sedmé třídy. Jsme otevřená skupinka pro ty, kteří už chodili, i pro ty, kteří by se chtěli přidat nově.

2/ Bětko: Náboženství jsem začala učit, abych podpořila kamarádku ve výuce

skupinky, kam chodil i můj syn. Bylo to kolem roku 2014. S pauzou po covidu jsem se k učení vrátila. Myslím, že sdílet s dětmi hledání a objevování víry a Boží blízkosti je důležité. A někdy mi to i dělá radost :-).

Lukáš: Nábožko jsem začal učit, když se měla chystat naše dcera na svaté přijímání. Letos mi tedy začíná pátý rok. Baví mě, když se občas povede povídat o normálních věcech, jako je kamarádství, strach nebo Boží království.

3/ Když chodíme do kostela, taháme s sebou i naše děti. Ale na rozdíl od mše, kde říkáme všichni stejné vyznání víry, bychom během letošního náboženství rádi vytvořili prostor společného hledání, co pro nás osobně znamená skutečně Bohu věřit. A rádi bychom vyzkoušeli i pozvání hostů, kteří by s námi sdíleli, čemu věří oni a jak se to projevuje v jejich životě. Nejvíce nás těší, když děti přijdou se svými tématy a nápady. Tak se nám v minulých letech stalo, že jsme cvičili purimovou divadelní hru o Ester

nebo pořádali sbírku pro hladové děti v Africe. Loni děti vymysleli po vzoru Parabible příběh o milosrdném bezdomovci, ze kterého jsme udělali krátký film. Jsme zvědaví, co to bude letos.

Lucka Svobodová a Niki Hamplová: spolčo

1/ Skupinka je pro mládež cca 14.-18 let. Přihlaste se mailem, osobně nebo jakkoliv jinak jedné z nás: lucis.svobodova@seznam.cz, nikcogh@gmail.com

2/ Jsme Luci a Niki, dětem a mládeži se ve farnosti věnujeme od svých mládežnických let skrze vedení nábožka (Luci asi 6-7 let) a farního tábora (obě 10 let, z toho Niki 6 let jako hlavní vedoucí).

3/ Chystáme se utvořit spolčo, kde je prostor sdílet, čím žijeme, společně se modlit, diskutovat o tom, jak svou víru vnímáme a prožíváme, i pro poslechnutí občasného zajímavého hosta. Těšíme se na partu prima lidí se super společnými zážitky.

Rozhovor připravila *Petra Švecová*

PROSTOR *pro sdílení myšlenek a nápadů*

Poučení o lidskosti

Na začátku nového pastoračního roku a nového školního roku jsem uvažovala, jak nás povzbudit do dalšího času. Přišel mi impuls obrátit se znovu k Janu Amosu Komenskému, jehož některé myšlenky jsem uvedla už ve Vinici 3/2021 (u příležitosti výročí jeho narození, kdy si připomínáme Den učitelů) v článku Jedno nezbytné vědět, co člověk sku-

tečně potřebuje v životě... (Unum necessarium).

Tentokrát jsem vybrala z knížky *Lekce lidskosti*, vydané nakl. Biblion 2024, autora Jana Hábla, profesora Univerzity Hradec Králové. Jan Hábl je pedagog, kazatel Církve bratrské a komeniolog – zabývá se studiem díla Komenského a porozumění jeho životní cestě. V této

knížce neopakuje všeobecně povědomé skutečnosti ze života našeho „učitele národů“, nýbrž se zaměřuje na Komenského cestu lidskosti. Lidství a lidskost jsou nejen předmětem většiny jeho teoretických prací, ale též podstatným rysem jeho charakteru. Lidství je nám dáno, lidskost je úkol. Komenský se svého úkolu zhostil jedinečně. Jak se mu to podařilo?

(Jan Hábl napsal také knihu Na charakteru záleží. Je možné naučit dobrou?)

Z lekcí lidskosti

Svět je komplikované místo k životu. Je plný „motanin“, „jinudosti“ a „změtenosti“, jak říká Komenský. Něco je špatně. Něco děláme my, lidi, něco se děje nám lidem. Přijde nemoc, přijde nouze, přítel vás zklame, potká vás nehodaW nebo se jen vztah s člověkem, kterého jste kdysi milovali, stane nesnesitelným. Občas musíte přihlížet, jak někdo ubližuje někomu z vašich blízkých, a nemůžete s tím nic dělat. O politice, nespravedlnosti a intrikách ani nemluvit. Jako by celý svět byl „z kloubu vysmeknutý“. Co s tím? Zehrat, vztekat se, vzpírat se, trápit se, rezignovat, spílat osudu nebo Bohu?

Komenský by mohl vyprávět. Mor, ztráty nejbližších, ztráty majetku, dítě bez rodičů, války, strach o život, útky, pronásledování, požáry, zmarněná práce, nucená emigrace... Jeho život byl jednou životní zkouškou. Ve které ale obstál. Ale jak?

Ne že by nepochyboval nebo se netrápil – čteme-li např. Labyrint světa a ráj srdce, čteme svědectví niterných zápasů člověka, hledajícího smysl utrpení, bolesti a života vůbec. V případě Komen-

ského nejde jen o to, jak obstát v té či oné životní situaci, ale jak obstát v životě jako takovém. Víme o něm a žasneme, jak tváří v tvář všem osobním ranám a ztrátám nezahořkl a nepropadl beznaději, naopak druhé utěšoval, povzbuzoval a k tomu celý život hledal cesty, jak vyvést člověka z bludiště jeho trápení, vztyčoval ukazatele správného směru a pokojných řešení problémů „všech věcí lidských“. Kde k tomu ten člověk bral sílu?

V Komenském vzklíčila myšlenka a touha, aby „naučil“ člověka poznat a pochopit smysl lidských útrap. Píše, že „vše, co jest, jest k něčemu“, nebo jinde „k nějakému užitku“, a to znamená, že všechno v tomto světě má své určení. Bůh to tak stvořil – věcem, lidem i všemu stvoření dal zcela určitý důvod k existenci, nic není nadarmo, bez cíle, ale ani bez prostředků k jeho dosažení. „Celý život je školou“, řekne na sklonku života. „Vše, co jest, jest k nějakému užitku“, tedy i zármutek, nemoc, bolest, utrpení...

Komenský obstál v náročných životních situacích. A nejsou to jen osudové rány, jako smrt blízkých, ztráta majetku apod. Měl i pracovní stres, neustálá jednání se sponzory a mecenáši, ponižující doprošování až na hranici žebroty, vyčerpávající práci o rozptýlenou církev, pastorační zápasy o komunitu a jednotlivce. Některé stresující situace jsou podobné těm, kterými procházíme i my dnes. Pracovní vypětí, strach o zaměstnání, nedostatek financí, obavy o zdraví, budoucnost, tlak a vliv médií...

Závěrem: V „Unum necessarium“ napíše: „V Kristu končí má pouť... Však již vidím nebeskou vlast, k jejížmž prahům

mne dovedl můj vůdce, mé světlo, můj Kristus, jenž mne předešel, aby mi připravil místo v domě otce svého... a brzy přijde, aby mne vzal k sobě, abych i já byl tam, kde je on..."

Komenský opravdově žil s Bohem, žil Bohem. Právě a jen v Bohu dává smysl Komenského výrok, že „vše, co

jest, jest k nějakému užitku“. Je to parafráze biblického výroku „Víme, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému..." (Řím.8,28). Komenský miloval, všechno mu proto napomohlo k dobrému.

Jana Gottwaldová

Klíč

První neděli školního roku jsme slyšeli evangelium (Mt 18, 15–20), které na první poslech může připomínat návod, jak se zbavit toho, kdo se provinil, jak dojít k rozsudku exkomunikace, tj. vyhloučení ze společenství. Úryvek se hemží přísnými právníckými pojmy: pokárat, usvědčit, výpověď, svědkové, svazovat, rozvazovat. Při pozornějším promyšlení chápeme, že jde o cennou radu, jak řešit situaci, kdy (nám) někdo něco provedl. Ježíš radí vyříkat si to s tím, koho se věc týká. Ne vždy k tomu máme hned odvahu, svá zranění probíráme s různými lidmi, jen ne s tím, kdo je zavinil. Druhé doporučení je postupovat diskrétně. Veřejné projednání v rámci společenství církve je až krajním řešením. Cílem je zachránit vztah – získat zpět bratra/sestru, nikoli ho/ji ztratit (v. 15). Ale Ježíš počítá i s možností, že viník nebude chtít naslouchat a nezbude, než se s ním přestat stykat.

Jistě je třeba zvážit, za jakých okolností je možné tento postup použít. Zdá se, že je myšlen pro situace, kdy jsou si viník a oběť víceméně rovni. Těžko si ale představit, že např. dítě sebere odvahu a půjde napomenout dospělého, který mu nějak ublížil. V takových případech budou nejspíš obě strany potřebovat

odbornou podporu, která jim pomůže najít k sobě cestu a mluvit spolu.

Škoda, že Ježíš nemohl chodit na koncerty jeruzalémské filharmonie a že vůbec neznal klasickou hudbu. Jistě by obraz symfonického orchestru použil pro nějaké své podobenství. Ostatně slovo *symfóneó*, které znamená shodnout se, je použito v řeckém originále tohoto úryvku v 19. verši. Ve sporu ohledně hříšného jednání, které mě zasáhlo, nemá jít o to chybního usvědčit, ale přesvědčit. Ne nad ním vyhrát, ale najít shodu – symfonii smíření. Náš evangelní úryvek o napomínání by mohl být vyjádřen podobenstvím o ladění orchestru. V době, kdy byli jeho členové někde doma sami, se jim nástroje z různých důvodů rozladily. Při ladění musí jeden druhému naslouchat.

Podobenství hudby použil nedávno při svém nástupu do úřadu nový vídeňský arcibiskup, a také muzikant, Josef Grünwidl, když si zvolil heslo *Melodiam Dei recipere* – přijmout Boží melodii. Každý jednotlivec je podle něj tónem v Boží symfonii. Tón nemůže zůstat sám, ale dva nebo tři už tvoří akord (v. 20). Život lidstva by mohl být symfonií. Společenství církve by toho mělo být účinným znamením, tj. svátostí.

Každá skladba potřebuje klíč – houslový či basový. Úryvek evangelia o napomínání (Mt 18, 15–17) je ovšem tak trochu jako notový zápis bez klíče. Tím klíčem je předcházející podobenství

o ztracené ovci (Mt 15, 12–13), které ilustruje fakt, že není vůlí našeho nebeského Otce, aby kdokoli zahynul (v. 14).

Jan Rückl

O H L É D N U T Í *za prázdninami*

Farní tábor

Prázdninové nedělní bohoslužby se typicky vyznačují menším počtem dětí, které si užívají prázdniny. Výjimkou byly letos první dvě srpnové neděle. Při první z nich byl kostel sv. Václava neobvykle plný, protože hned po bohoslužbě vyrazilo 35 dětí z naší farnosti na tábor; druhou neděli bylo dětí naopak málo, sešla se jen spousta rodičů, kteří se už těšili na jejich odpolední příjezd.

Letošní tábor byl přelomový v tom, že roli hlavního vedoucího od Niky Hamplové převzal Vojta Jirsa, kterému zdatně sekundovala skupinka jeho jen o trochu mladších vrstevníků. Je skvělé, že se ještě letos zúčastnila nejen Niki, ale i Anička, Mateo, Martin, kteří se letos loučili. Tento článek je tak vděčným ohlédnutím nejen za posledním táborem, ale i za nejméně šesti minulými, které předchozí parta vedla, přičemž dokázala své „know-how“ plynule předávat svým mladším následovníkům.

Nechybělo tedy nic: táborová hra o Arabele, kterou naši mladí dlouho dopředu připravovali, vandr s přespáním pro starší děti, ranní i večerní modlitby atd. Mladí dokonce od Alice Hamplové během týdne převzali i starost o kuchyň a dokázali sytit jim svěřené hladovce,

což – uznejte – není vůbec jednoduché! Díky patří i naší farní charitě, která i letos měla na starost organizační zajištění.

Všechno dobře dopadlo, Rumburak s čarodějnicí byli po zásluze proměněni v košťata a před kostel dorazila banda šťastných dětí, které si týdenní pobyt v areálu bývalého kláštera v Zásnukách užily a mimoděk přitom posílily svá přátelství, která jsou příslibem pro jejich budoucí růst ve společenství naší farnosti. Kromě dětí se vrátila také skupina hrdých mládežníků, kteří ještě před pár lety byli dětmi a teď už převzali za tuto aktivitu zodpovědnost a osvědčili se. Společná činnost pomáhá i jim budovat vzájemné přátelství, a to i napříč generacemi. Především je to ale nezištná služba, za kterou vám, naši milí, opravdu moc děkujeme.

MiM

Pout' Tureckem po památkách mnoha dávných kultur

Letos jsme se již posedmé vydali do cizí země poznávat pamětihodnosti církevní, přírodní i obecně kulturně historické, které vybral náš farník Luděk Kučera ve spolupráci se svou manželkou Hankou Kučerovou Rechnerovou, která převzala organizování našich poutí před třemi roky od Olgy Polanské. Po návštěvě Arménie v roce 2010, pouti do Santiaga de Compostela (2013), poznávání francouzských gotických katedrál (2018), okruhu Řeckem (2023), Francií (2024) a Gruzií (2025) jsme letos jeli po stopách dávných kultur, které se nacházejí na území dnešního Turecka. Naše skupina, jejíž základ původně tvořili vršovíčtí farníci, se v průběhu let proměnila, přibyli stodůlečtí, lhotečtí, jejich přátelé a známí i jejich známí, letos nás jelo 48, z toho 6 vršovických. Poprvé jsme jeli bez kněze jako duchovního doprovodu, kterým byl ve všech minulých letech P. Stanislaw Gora. Tak jsme duchovní náplň včetně dvou bohoslužeb zařídili sami.

Začali jsme v Karsu, nyní poklidném městě, kde ale před 111 lety probíhaly tvrdé boje mezi ruskou carskou armádou a Turky. Do Karsu jsme letěli, abychom navštívili Ani, které bylo ke konci prvního milénia hlavním městem Arménského království. Z jedné strany je chráněno řekou, která nyní tvoří hranici mezi Tureckem a Arménií.

Naší druhou zastávkou bylo městečko pod majestátním Araratem, který celkem nečekaně se nám po celou dobu ukazoval v celé své kráse, aniž by se zahaloval mraky.

Ve městě Van, naší další zastávce, probíhalo od roku 1915 to, co průvodkyně označovala jako „slovo na „g“, které označuje vyhlazení celého národa“ (pro jistotu, protože v autobuse byl také povinný turecký a šofér, kteří našťástí neuměli česky). Památník tam není, ten je v Jerevanu, kde ale ta g..... nebyla.

Cestou z Vanu jsme se zastavili v krásném arménském kostele sv. Kříže z 10. století na ostrově v jezeře Van. Turci kostel krásně opravili, protože se tam 19. září 2010 měla konat arménská bohoslužba jako výraz arménsko-tureckého usmíření. Dopadlo to tak, že Turci na konec oprav na kopuli nedali kříž (protože byl těžký a kopuli by mohl poškodit), Arméni se urazili a nepřijeli a jestřábi na obou stranách byli spokojeni. Dnes tam ten kříž je a kopule je v pořádku.

Z Vanu jsme jeli do Mezopotámie – tedy do jejího okrajového kousku, který je v Turecku. Přejeli jsme řeky Tigris a Eufrat (na jejich horním toku). Ve městě Midyat, kde žije hodně Syřanů (jejich jazyk je dialektem aramejštiny) jsme byli na syrské večeri se syrskou hudbou a mnozí z nás si i zatancovali syrský tanec.

Poblíž Midyatu jsme navštívili dva syrské kláštery Mor Gabriel a Mor Hananyo (Deyrulzafaran – šafránový klášter). Ten první byl založen roku 397 a od toho roku je stále funkční jen s dvěma přestávkami: napřed mnichy vyvraždily Tamerlánovy hordy a pak roku 1915 kurdské komando. Nakonec prohlídky Mor Gabriel (Mor = svatý) nám náš průvodce zazpíval Otčenáš aramejsky,

tak jsme mu ho s díky zase zazpívali česky.

Poblíž města Sanliurfa leží jeden z vrcholů naší pouti: Göbekli Tepe je svatyně z doby kamenné, stará asi 12000 let (o více než 7000 let starší než Stonehenge nebo egyptské pyramidy). Pohled na sloupy ve tvaru T uvnitř kamenných kruhů i poté na sošky v archeologickém muzeu nás přenesl do tak dávné minulosti, že ani není známo, kdo se tak shromažďoval ke svým obřadům.

Z Urfy jsme také zajeli do Harranu, kde nějakou dobu pobýval praotec Abraham a jeho rodina před cestou do země zaslíbené, někteří si dokonce myslí, že se tam narodil. Dále jsme přes horu Nemrut s obřími kamennými sochami řeckých bohů dojeli do Tarsu, kde už ale z doby sv. Pavla zůstává jediná památka – studna, ze které jsme se napili nebo se omyli. Muslimové znají Tars především jako místo, kde je pohřben prorok Daniel.

Nakonec jsme po vykoupání v moři na pláži poblíž zřícenin křížáckého hra-

du dojeli do Kapadocie, oblasti pitoreskních skalních věží a byzantských kaplí vytesaných do skály – celkem měkkého sopečného tufu. Kostel nazývaný Tmavý, který je součástí bývalého klášterního komplexu v městě Göreme, skrývá asi nejkrásnější fresky, které se dochovaly z Byzantské říše, ale do Kapadocie se jezdí hlavně kvůli skalním věžím, které z tufu vymodelovala eroze a některé mají kamennou čepici, popírající zákony fyziky.

V Kapadocii se také létá balonem, a tak nás 28 také letělo, všichni jsme se vešli do koše jednoho balónu a Olga Polanská i Marie Coufalová hravě vyvrátily obavy balonářů, že senioři mají potíže do balonového koše nastoupit (a hlavně vystoupit po přistání rovnou na automobilovém přívěsu).

Ze všech nás 48 bylo skvělé společenství, na což budeme ještě dlouho vzpomínat. Věkový průměr byl letos 58 let a díky Bohu jsme tuto pouť prožili velice krásně.

Luděk Kučera

Farní kafe

Co se týče „domácích“ farních aktivit nad rámec bohoslužeb, ty se během léta omezily prakticky jen na společné popíjení kávy (či něčeho jiného) a požívání buchet, které přinesli ochotní farnice a farníci. V létě je nás sice méně, zato se však setkáváme i s těmi, kteří po zbytek roku chodí „na tu druhou mši“.

Velký dík patří všem, kteří se o přípravu postarali třeba i jen jednou. Snad se ostatní neurazí, když zmíním především Honzu, Kristinu a Damira, kteří na sebe tuto službu brali opakovaně. Díky!

MiM

P O Z V Á N Í *na září a říjen*

Běží již přihlašování dětí na výuku náboženství ve školním roce 2026/27. Harmonogram skupinek náboženství včetně kontaktů na katechety je zveřejněn na farním webu v oddílu Aktuality a také na nástěnce v zdu v kostele.

Ve středu **16. září** proběhne od 19.00 na faře u kostela sv. Mikuláše první poprázdninové **setkání s Biblí v ruce**, viz samostatný článek níže.

V neděli **20. září** se koná **Farní den**. Slavit budeme jen jednu mši sv. v 10.00 v kostele sv. Václava. Poté následuje občerstvení, hra, loutkové divadlo, odpolední program pro děti, sdílení, povídání.

V pondělí **28. září** budeme slavit **poutní mši sv.** v 10.00 v kostele sv. Václava. **Svatováclavský průvod** se sv. Václavem na koni vyjde v 17.00 od kostela sv. Mikuláše, před kostelem sv. Václava pak proběhne tematický program, zpívání Svatováclavského chorálu, čtení legendy o sv. Václavu, komentovaná prohlídka kostela a další program.

Ve čtvrtek **1. října** proběhne v 10.00 hodin na faře u sv. Mikuláše první podzimní setkání **Klubu seniorů** s naším farníkem Matějem Dubnem, a to na téma „Notář odpovídá na otázky“.

V neděli **4. října** nás čeká další **Setkání nad otázkami naší víry**, a to od 19.00 v sále kostela sv. Václava. Téma není stanoveno, bude zvoleno podle zájmu účastníků.

Farní kafe

Od září se „farní kafe“ bude konat v atriu kostela sv. Václava každou první a třetí neděli v měsíci po obou mších svatých a také o nedělích, kdy máme ve farnosti nějakou slavnost a je sloužena pouze jedna mše sv. Tabulku s rozpisem jednotlivých nedělí, kam se můžete zapisovat, pokud jste ochotni farní kafe připravit, či se na přípravě podílet, najdete na stole v zdu za lavicemi v kostele sv. Václava.

Setkávání s Biblí v ruce (SBR)

Spolu s Biblí v ruce – středecní setkávání ke čtení Písma s cílem naučit se ho číst samostatně s porozuměním – moderuje biblistka Pavla Edita Herciková, Th.D. Po letních prázdninách začínáme ve středu 16. září 2026 od 19 hodin na faře u sv. Mikuláše.

Každý rok si účastníci volí téma podle svého zájmu. Pro školní rok 2026/27 se shodli na tématu „Praxe prvotní církve: víra – chápání Písma (SZ) – život“, a to v souvislostech dobového pozadí i v kontextu celé Bible.

O čem to bude? Po Letnicích se začala rozrůstat prvotní církev, hlásající převratné velikonoční události. V jejich světle reflektovala Ježíšova slova i texty Starého zákona a současně hledala, co je pro křesťany podstatné v jejich každodenním životě. Letos se tedy budeme poněkud více probírat novozákonními listy i Evangelii a budeme se snažit z nich vyčíst Boží inspiraci i lidskou zkušenost. Zajímat nás budou rovněž způsoby a chápání novozákonních citací ze Starého zákona. Zalistujeme možná

i knihou Zjevení sv. Jana... Se všemi, kdo vnímají potřebu proniknout do knihy knih jako důležitého pramene naší víry, se těšíme na viděnou!

Kontakt: Pavla Edita Herciková, e-mail: pavla.edit@gmail.com

Zimní večery u sv. Václava

Také v tomto pastoračním roce se uskuteční série přednášek a besed v sále u sv. Václava. V plánu jsou čtyři setkání vždy od 19 hodin. Již nyní si můžete rezervovat jejich termíny, ve všech případech jde o čtvrtky: 12. listopadu, 10. prosince, dále pak 14. ledna a 4. února 2027. V listopadu vystoupí náš farník RNDr. Miloslav Müller, Ph.D. (Míla ml.) na téma Klima, extrémy a naše jednání.

Duchovní obnova pro manžele ve Štěkni

Duchovní obnova pro manželské páry ve Štěkni se letos uskuteční ve dnech 14.-17. listopadu, s možností příjezdu již předchozí den, tj. v pátek 13. listopadu večer. Bližší informace budou oznámeny v ohláškách a na webu v průběhu podzimu.

Pořad bohoslužeb a další základní informace

neděle	8.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
neděle	10.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha; rodiny s dětmi)
úterý	18.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
středa	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
čtvrtek	9.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
pátek	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
sobota	9.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)

Svatost smíření / duchovní rozhovor

Příležitost k setkání s knězem a k svátosti smíření je vždy půl hodiny přede mší svatou v kostele sv. Václava (středa, pátek, neděle), nebo po dohodě s farářem.

Kontakty

Webové stránky farnosti

www.farnostvrsovice.cz

Čísla účtu farnosti

na provoz farnosti: 280828389/0800

Informační servis farnosti

(nedělní ohlášky, farní web a facebook, sekce „Pozvání“ ve farním časopise)
obstarává Věra Fritzová

☎ 725 561 709

✉ kancelar@farnostvrsovice.cz

Farář Mons. Artur Matuszek, Th.D.

☎ 607 084 855

✉ farar@farnostvrsovice.cz

Výpomocný duchovní

P. RNDr. Mgr. Pavel Křížek

✉ pavel-krizek@volny.cz

Farní kancelář pro veřejnost

fara – Vršovické nám. 84/6 (u kostela sv. Mikuláše)

✉ kancelar@farnostvrsovice.cz

Dary a finanční záležitosti – Ivona

Nováková

✉ yvonanovakova@email.cz

Matriky – Jana Biskupová

✉ kancelar@farnostvrsovice.cz

Vydává farnost u kostelů sv. Mikuláše a sv. Václava Praha-Vrsovice, www.farnostvrsovice.cz. Neprodejně, náklady na tisk hrazeny ze sponzorského daru a z vašich příspěvků. Vydání příštího čísla je plánováno na 1. listopadu 2026, příspěvky dodejte nejpozději do pátku 23. října. Kontakt: vinice@farnostvrsovice.cz, tel: 732 736 728. Šéfredaktor: Míla Müller ml. (MiM). Další autoři: Věra Fritzová (VF), Jana Gottwaldová, Hana Kučerová Rechnerová, Luděk Kučera, Pavla Edita Hercíková, Jan Rückl, Hana Řehořová, Petra Švecová. Korektura: Alena Lišay Králíková. Sazba: Marcel Kukuczka.